

DEBRECZENI JÓZSEF

VERS KÉKBEN

Jön egy idő, hogy minden kékebb egyre;
Kék leplet aggat túl a szomszéd,
Az ember csupa kék kapun megy be,
Tenyerén kék rögöt nyom szét . . .

Ki tudja, hogy van ez? Ki tette
E kék romlást. Hol a vajákos?
Szeme kedvét ki kékítette
Hogy álma alatt is kék a vánkos? . . .

Kék a szélrózsa; kék a kikelet,
Kék, ha ballagás, kék hogyha galopp . . .
S a fátyolfényű derengés felett
Még menyeye is kék, mint a halott.

Vérszín keszkenő, fiatal szív!
Pipacsvirág a réten!
De sohse voltatok ilyen piros még,
Mint most, alkonyi kékben! . . .

SZERKESZTŐI KOMMENTÁR

(*Alkonyi kékben — piros.*) „Egyelőre csak művész” — írta Szenteleky Debreczeni József első verskötetének (*Történet*, 1925) előszavában, mintha csak a költőt igyekezett volna mente-

ni költészetünknek egy nem „művész” igénylő korszakában, közben Debreczeni költészetének későbbben is domináns meghatározóját mondta ki, azt hogy ez a költő mindvégig megmaradt művésznek, a világtérés és üldözés megpróbáltatásai között, és az alkotásra szánt nyugalmas évek időszakában egyaránt.